

(Данас)

Читајући прошлонедељни текст Златка Паковића „[С. Антонић, дилер идеолошког опијума](#)“, могли смо да се сетимо Политике или Политике експрес и њихових црних бисера о „Војку и Савлу“, или оног о Ђурувији, с пролећа 1999. Дакле, у тим стравичним текстовима без икакве разложне аргументације медијски су линчовани неки људи. То је, значи, већ виђено у Србији, али се овај рецидив сада јавља у дневнику Данас, наследнику Наше борбе и Борбе из њихових најбољих година декларисане битке за боље друштво.

Иза Паковићевог наизглед цепидлачког прегнућа у којем би се једна или две Антонићеве реченице микроскопски рашчланиле и из њених саставних делова доказало Антонићево „Ја“ или „Друго Ја“, крије се, наравно, нешто сасвим друго. На страну што је текст Златка Паковића заправо дрзак покушај замене теза - на шта он има право у жару политичке борбе и изборне кампање - али напад на Слободана Антонића истовремено је и одбрана Биљане Србљановић, њихове псевдомондијалистичке идеологије, њихових потпорних савезника - медија, јастребова, једне страначке коалиције и мноштва невладиних организација. А сви они нашли су се у неповољној ситуацији због много чега, па и тог „једног јединог грама“.

Највећи од свих Антонићевих „грехова“ заправо је његова непопустљивост и упорност на доказивању антидемократичности и тоталитаризма псевдомондијалиста. У име тзв. вишег циља та политичка секта, уз доминацију на медијском плану, заговара употребу присиле и репресије према политичким неистомишљеницима, све под плаштом модернизације, демократизације, европеизације и стандардизације. Антонић, пак, стално указује „да је цар го“ и неисцрпно наводи аргументе којима се предочава да „мисионари“, како их он назива, имају вишак парола, а да им недостаје доказа, доследности, политичке и сваке друге истинске коректности. Његови противници причају исту причу оптужујући га да говори једно, а мисли друго, да се понаша и живи цивилизовано, а заправо је нови Бин Ладен, да глумата смерног интелектуалца, а

заправо је нечастиви, главом и брадом. Те оцене не би биле скандалозне да нису безмало паранормалне и да иза њиховог изношења стоји икакав озбиљан аргумент.

Откуд уопште тај фанатизам у посезању за свим средствима у одбрану Биљане Србљановић? Које треба та глупа релативизација „једног јединог грама“ и жеља да се његово конзумирање сведе на приватност и слободу? Одговор је прост. Сувише је тога уложено у пројекат „Биљана Србљановић“ да би се сад допустило његово урушавање због мало коке. А Антонић је постао мета стога што не пропушта ниједну једину прилику да покаже апсурде, недемократичност, тоталитарност, примитивност и бахатост једне опасне, тоталитарне идеологије, коју оличавају неке политичке странке, неки медији, неке невладине организације и сијасет бучних интелектуалаца у транзицији.

Нимало не жалим што, за разлику од псеудомондијалиста, ни Антонић, а ни многи други не виде ничег доброг у конзумирању кокаина. Треба ли да се правимо луди или уцвељено толерантни према ономе са чим се дубоко не слажемо? Сетимо се само сиктања и политичке хистерије Биљане Србљановић у нападима на политичке неистомишљенике. Нећу да спекулишем да ли је тих 870 милиграма био прашак првенац, или само мали део наркотика који је прострујао назалним каналима, али треба рећи да је то с кокаином нечувено, скандалозно и више него довољно да се Србљановић окрене другим стварима, престајући да промовише „нови цивилизацијски европски систем вредности“, систем који је Србима потребан да би се излечили у име демократије, интеграције и нормалности.

Данас је од своје декларисане намере да негује башту у којој цвета хиљаду цветова стигао до грозничавог доказивања сопствене правоверности пред псеудомондијалистима. Толико дрхти пред њима да не примећује да му се доказ правоверности претвара у политички полигон на којем маневрише само једна политичка опција, једна политичка идеологија. Луковић, Паковић, Павићевић, Хелсиншки одбор, разнородне иницијативе, Басара, ЛДП... И можда Латинка Перовић. Чак ни то не би било спорно да ово друштванце зна за границе. За црвене линије. Није им ваљда све допуштено тиме што деле исте идеје и вредносни систем са онима што су нас, као врхунац своје политике и настојања - бомбардовали. Не, није им све допуштено, јер поред њих живе и неки што не мисле као они, а ваљда имају право да живе, мисле и говоре - или их, можда, треба ућуткати?

У свим временима било је људи који су мислили да их идеолошка припадност, генетска предиспонираност или позваност да мисионаре ставља ван закона и међу недодирљиве. За њих је карактеристично да у томе нису знали да утврде меру. Они заправо ни у чему

Пише: Славко Живанов
субота, 24 март 2012 03:52

немају мере. Зато би, када је реч о Данасу, ту позицију требало да заступа одговорни уредник, који је сада и сам превршио меру тиме што је заказао кад је ствар до неба вапила да је неко иоле упристоји. Сматрам да је то фаустовско играње ватром и морални хазард који не користи ни уреднику Данаса, ни јавности, ни било чему што има везе са општим друштвеним интересом.

П.С. Транзиција је, обично, процес у друштву који се односи на промену политичког и економског система, али се, такође, односи и на друштвене вредности, етику, морал... Транзиција, осим тога, може бити двосмерна, од лошег ка бољем, и обратно. Она може ићи и од рђаве ка горој. Због тога се може казати да је „интелектуалац у транзицији“ и те како двосмислен појам.